

COLUMBA

„Sărutați pe Fiul, ca să nu se mânie și să nu pieriți pe cale...” (Ps. 2.12)

E-o vreme de câine afară și-n gând
Și tu ești departe de faptele moarte
Și-i aerul putred cum n-a fost nicicând
Și-i cerul mai galben ca ieri și departe...

Și-aș vrea să-ți trimit alb sărut tremurând
Să-ți cadă pe marile-întinsele pleoape
La ceasul din urmă-al iubirii de rând
Columba stătea spânzurată pe ape...

.....

De-o vreme, de două, ori nu știu de când
Prin vreascuri și vuiete vinete-n noapte
Străbate-anotimpuri și unde plângând
Iubirea trădată prin veștede moaște...

Și când alb ceasornic trecut deșteptând
Răsună pe-întinsele-învinsele ape
Eu încă Te caut plecat de curând
Spre nebănuitele clipe-îngropate...
